

Ξεκίνησε γράφοντας ποίηση. Πέρασε στο πεζό όταν ο πρώτος της άντρας της χάρισε μια γραφομηχανή. **Η ίδια είναι αντισυμβατική**, αλλά η ηρωίδα του καινούργιου μυθιστορημάτος της ζει μια συμβατική ζωή, η οποία όμως ανατρέπει. **Εξηγήσεις** μεταξύ **πραγματικότητας** και **μυθοπλασίας**

ΕΡΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Παντού οι γυναίκες διαβάζουν περισσότερο»

ΕΡΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Εύα
 Εκδόσεις Πατάκη, 2009, σελ. 215,
 τιμή 14 ευρώ

ΣΥΝΕΤΕΡΕΣΗ
ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΚΟΥΣΤΑΣ

Η Ερη Σωτηροπούλου είναι σε διαρκή μετακίνηση, με τη βάλιτσα της πάντοτε έτοιμη για ταξίδι. Σε ένα από τα λιγαικοσιπετράριά της στην Αθήνα τη συναντήσαμε στο σπίτι της στην Πλάκα και μιλήσαμε με αφορμή το τελευταίο της μυθιστόρημα *Εύα* για τη λογοτεχνία, τη ζωή, τις σχέσεις και το Internet.

– Η Εύα, μια γυναίκα με συμβατική ζωή, ύστερα από χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν σε κλαμπ και ένα πασιάζι φίλη με έναν άγνωστο στην τουαλέτα, καθώς επιστρέφει στο σπίτι της, περιπλανιέται σε άγνωστες γειτονίες της Αθήνας και γνωρίζεται με μια πόρνη, έναν κλέφτη και τον κόσμο του περιβόριου, την ύπαρξη του οποίου ως τότε αγνοούσε. Και αυτή η εμπειρία την κάνει να διαπύλλει προοπτική τη δική της ζωή. Τι την έκανε να εισέλθει σε αυτόν τον σκοτεινό κόσμο;

«Όλους μας έλκει λίγο ως πολύ η σκοτεινή πλευρά των πραγμάτων και το όριο ανάμεσα στην "κανονική" ζωή και στη σκοτεινή πλευρά της είναι πολύ λεπτό, σχεδόν αδιόρατο. Συμβαίνει όμως τις περισσότερες φορές να μην το δρασκελίζουμε γιατί ζούμε αποθωπώνοντας αυτό που μας είναι ξένο. Μετά το φιλί στην τουαλέτα η Εύα επιθυμεί να παρατείνει τη βραδιά με την ελπίδα μιας νέας ερωτικής ιστορίας και, φορτισμένη κιόλας από την ατμόσφαιρα και την υποχόηση ευτυχίας των γειτόνων, καθυστερεί την επιστροφή στο σπίτι, που της είναι πολύ δυσάρεστο. Ήταν όμως και θέμα συμπώσεων. Αν βγαίνοντας από το κλαμπ την περίμενε ένας φίλος της και την πήγαινε στο σπίτι, θα άλλαζε η πορεία των πραγμάτων».

– Από πότε γνωρίζουμε τους κόσμους που κινούνται παράλληλα με τον δικό μας;

«Η δυναμική του τυχαίου υπάρχει πάντα στη ζωή μας. Το αν θα υποκύψουμε ή θα αντισταθούμε σε αυτό είναι θέμα της προσωπικότητας και του ψυχισμού του καθενός και των συνθηκών κάθε φορά».

– Μπορεί να ζει κανείς ηγανανοερχόμενος σε διαφορετικούς κόσμους;

«Υπάρχουν άνθρωποι που ζουν διπλή ζωή. Αλλά αυτό είναι ρίσκο, γιατί ο "κανονικός" κόσμος απαιτεί ομοιομορφία και υποταγή».

– Η Εύα επισκέπτεται μία φορά έναν ψυχναυτή για να αντιμετωπίσει την επίμονη ελξη που της ασκεί το περιβόριο, ένας κλέφτης, αλλά χωρίς συνέχεια. Η ψυχναυτική δεν δίνει λύση στα αδιέξοδά μας;

«Υπάρχουν φάσεις στη ζωή του ανθρώπου που είναι απαραίτητες και άλλες φορές που είναι περιττές».

– Έχετε κάποια προσωπική εμπειρία;
 «Ναι, με αφορμή το γράψιμο της *Εύας*. Κάποια στιγμή είχα μιλοκάρει και επισκέφθηκα έναν ψυχναυτή. Ήταν ευκνής, δεν νομίζω όμως ότι με βοήθησε».

– Στα βιβλία σας υπάρχουν συχνά σκηνές σε νοσοκομεία, που φαίνεται ότι σας ελκύουν. Πώς προέκυψε αυτό;

«Έχω βρεθεί άρρωστη στο νοσοκομείο και με έχει μαγέψει ο μικρόκοσμος του με τους δικούς του κώδικες. Δεν είναι όλα μαύρα εκεί μέσα, υπάρχει χαρά πλάι στη λύπη, έχει τη δική του ισορροπία, φλεργάρον. Μου άρεσαν ακόμη και τα φαγητά του νοσοκομείου, μου άρεσε να γνωρίζω διαφορετικούς ανθρώπους. Πέρσι, για παράδειγμα, ήμουν στη Ρόδο και χρειάστηκε να μπει στο νοσοκομείο. Βρέθηκα σε έναν θάλαμο με άλλες τέσσερις γυναίκες, απίθανες».

– Όσο περνούν τα χρόνια, σας φοβίζονται τα γηρατειά, η αρρώστια, η ανημπόρια;
 «Θα έπρεπε να φοβάμαι, αλλά δεν φοβάμαι ακόμη. Περισσότερο ανησυχώ για τα παιδιά μου και τους γονείς μου».

– Η Εύα σκέφτεται ότι δεν γνωρίζει τον πατέρα της. Η δική σας σχέση με τους γονείς σας ποια είναι;

«Με τη μητέρα μου πολύ έντονη, έχει περάσει από όλα τα στάδια. Με τον πατέρα μου πιο ουδέτερη, όπως με όλους τους πατεράδες της παλιότερης γενιάς, που ήταν συνήθως απόγονοι από το σπίτι και δεν ήταν εκδηλωτικοί».

– Πώς αισθάνονται διαβάζοντας τα βιβλία σας;

«Πέρασαν ένα σοκ με το βιβλίο μου *Διακοπές χωρίς πτώμα* το 1982. Νομίζω ότι πλέον δεν τους πειράζει τίποτα».

– Στην «Εύα» μπλέκεται με την αφηγηματική γραφή και η ποητική και η θεατρική σε κάποιο κεφάλαιο. Διαφορετικά γράφει ένας ποιητής από έναν πεζογράφο;

«Ξεκίνησα γράφοντας ποίηση και ακόμη λειτουργώ σαν να γράφω ποίηση, γράφω, σβήνω, πετώ και ξαναγράφω. Για μένα δεν υπάρχει διαφορά στον τρόπο γραφής. Αρχισα να γράφω πεζογραφία εντελώς τυχαία, όταν μου χάρισε ο πρώτος μου άντρας μια γραφομηχανή. Και αισθάνθηκα, πράγμα που ίσως είναι μια ψευδαίσθηση, ότι, επειδή το γράψιμο ενός μυθιστορημάτος κρατάει πολύ περισσότερο χρόνο από ό,τι ενός ποιήματος, θα μπορούσε να με προστατεύσει για μεγαλύτερο διάστημα. Να δώσει σχήμα και σκοπό στη ζωή μου».

– Η συγγραφή είναι επάγγελμα;
 «Κανονικά θα έπρεπε να μπορεί κανείς να ζει από αυτήν».

– Εσείς ζείτε από τα βιβλία σας;
 «Όχι, νομίζω ότι πολύ λίγοι συγγραφείς στην Ελλάδα μπορούν να ζήσουν από τα βιβλία τους».

– Χρειάζεται πειθαρχία το γράψιμο;

«Εγώ χρειάζομαι πειθαρχία. Ξεκινώ να γράφω γύρω στις τέσσερις το πρωί και κοιμάμαι λίγο. Όλα τα βιβλία μου έχουν γραφτεί πολλές φορές, αλλά το σημαντικό είναι αυτή η δουλειά που υπάρχει από πίσω».

να μη φαίνεται και στο τελικό αποτέλεσμα να μην υπάρχει επιτήδευση».

– Υπάρχουν πολλές μουσικές αναφορές στα έργα σας. Ακούτε μουσική όταν γράφετε;

«Ναι, αλλά λεπταίρη σπιντικός ακούω, σαν ένα τείχος που με προστατεύει από τους θορύβους».

– Στο τέλος του βιβλίου ευχαριστείτε πολλούς που σας φιλοξένησαν όσο γράφατε. Φαίνεται ότι είστε σε διαρκή μετακίνηση, ειδικά όταν γράφετε. Είναι ανάγκη αυτό;

«Εγινε ανάγκη. Αφενός είναι πολύ δύσκολο στην Αθήνα, στο σπίτι μου, να είμαι απεριόπιστη. Αφετέρου, μου αρέ-

Η δυναμική του τυχαίου υπάρχει πάντα στη ζωή μας

σει πολύ να φεύγω, να μένω σε ξενοδοχεία, σε ξένα σπίτια. Είναι πάντα σαν μια καινούργια αρχή».

– Διαβάζουν οι Έλληνες;
 «Οι γυναίκες περισσότερο. Παντού οι γυναίκες διαβάζουν περισσότερο».

– Έχετε κάποιο κοινό που διαπιστώνετε ότι σας παρακολουθεί συστηματικά;
 «Ναι, αλλά και νεότερους που με ανακαλύπτουν διαβάζοντας κάποιο βιβλίο μου και μου γράφουν. Δεν έχω μπλοκ ή κάτι τέτοιο».

– Ποια είναι η σχέση σας με το Internet; Είστε στο Facebook ή σε άλλους ιστότοπους κοινωνικής δικτύωσης;

«Το Internet το χρησιμοποιώ για e-mail, για μεταφράσεις κτλ. Στο Facebook δεν είμαι. Δεν μου πάει αυτή η αδιάκοπη επικοινωνία, το αρδιόγραμμα φίλων και γνωστών όπου όποιος έχει περισσότερους είναι καλύτερος. Σαν να είμαστε σε ένα συνεχές πάρτι, πάρτι όμως δεν υπάρχει. Και από την άλλη, τρώει πολύ χρόνο, μπαίνεις σε μια μαύρη τρύπα και δεν ξεκολλάς».

– Ποια ήταν η πιο συγκινητική κουβέντα που σας έχει πει κάποιος αναγνώστης;

«Μακάρι να μπορούσα να σου πάρω ένα ταξί».

ΦΩΤΟ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ